ACASĂ

de Dario Pecarov

Treisuteşaizeci şi cinci de zile, minus patruzeci şi opt de duminici, zece zile de concediu în vară şi zece de Crăciun fac douăsutenouăzeci şi şapte de zile petrecute în văgăuna aia nenorocită, opt, uneori zece ore pe zi. Dacă ar mai fi fost să adauge fiecare seară searbădă, în care ajungea extenuat acasă, în care doar canalele despre natură de la televizor, pe care le urmărea moţăind îi mai aduceau cîteva pete de culoare, ar fi fost îndreptăţit să se considere un ghinionist cu o viaţă mizerabilă. Oraşul supraaglomerat, aceea cutie cenuşie a grijilor, a neîmplinirilor, a fricii de viitor, cu zgomotul ei infernal, toată agitaţia şi zvîrcolirile ce domneau acolo erau acum în urmă. Îşi luase lumea în cap, părăsise societatea, hotărînd că viaţa în sălbăticie, în mijlocul pădurii, îi va aduce adevărata eliberare. Cel puţin acolo, în desişul copacilor, el era cea mai puternică dintre făpturile ce-l înconjurau, viaţa lui ar fi trebuit de acum să depindă numai şi numai de el, de calităţile lui, de cunoaşterea şi posibilităţile pe care singur şi le crea.

Pavel urmărea poteca îngustă luptîndu-se cu regretele ce-i umbreau hotărîrea, totuşi era conştient că renunţase la puţin şi cîştigase totul: propria putere de decizie. Era singur, fără vreun şef care să îi spună cînd să facă pauză, ce loc e cel mai bun pentru a înnopta, cît timp să ţină carnea la fript, la ce oră trebuie neapărat să se trezească pentru a prinde un mizerabil autobuz spre centru. Aerul fierbinte se răcorea încet, dar hotărî să mai meargă cel puţin două ore; în toiul verii întunericul se lasă tîrziu. Se oprea din cînd în cînd pe iarba de la marginea potecii în aşa fel încît să lase soarele să-i atingă faţa, asculta liniştea pădurii şi parcă golul acela pe care ani de-a rîndul simţea cum îl roade din interior începea să dispară. Zîmbea. După ani de crispare, de încruntări ce-i săpaseră şanţuri adînci în frunte, Pavel zîmbea, singur în mijlocul pădurii, fericit că pînă la urmă îşi găsise locul. Trase o gură mare de aer în piept, îşi roti privirea de jur-împrejur: casa lui, pădurea lui. Cînd soarele se apropie de buza dealului, făcîndu-se deodată portocaliu, Pavel ajunse într-o poieniţă cu iarbă măruntă şi muşchi gros, uscat. Obosise. Lăsă din spate rucsacul uriaş şi ridică cortul în mijlocul poieniţei la trei paşi de un firicel de apă ce izvora de sub o ridicătură mică de pămînt. Dură mult pînă să

se lase întunericul cu totul, pînă ce locul să fie luminat doar de văpăile jucăuşe ale unui foc făcut în tihnă, din vreascuri uscate ce se găseau peste tot în pădure. Pavel ştia să se bucure de astfel de momente în care natura nu-i pricinuia nici o neplăcere, iar prin neplăcere se înţelegea vreo ploaie sosită pe nepregătite, vreo vietate flămîndă sau orice alt eveniment care să-i strice liniştea. Se retrase în cort de îndată ce simţi răcoarea dîndu-i tîrcoale pe la şale şi se înveli în sacul de dormit. La început, cel mai mult îi lipsise muzica, aşa că uneori cînta el însuşi, dar vocea disonantă, îl enerva aşa că se obişnuise să asculte muzica pădurii, cu ritmurile ei răzleţe, cu vîntul ce-şi arăta talentul prin cele mai subtile note atunci cînd trecea printre frunze.

Luna se ridică plină, albă, deasupra pădurii aruncînd umbre ciudate, abia simţite, copacilor ce începură să freamăte prelung, sub briza unei prezenţe, a unei stări, a unei fiinţe ale cărei umbre, ale cărei răsuflări şi sunete îi dădură sudori reci pe şira spinării. Un miros dulceag de sînge îi căută nările. Încercă să reziste, să se ferească din calea unui îndemn sălbatic, fioros, ce-i lovea cu înverşunare în tîmple. Un tremur necontrolat al conştiinţei de sine îl eliberă de neîncredere şi întinse mîna, închise ochii, apoi nu mai simţi nimic.

* * *

Îmbătrînise alături de baba lui în căsuţa de la marginea pădurii, dar acum ajunsese la capătul puterilor. În patruzeci de ani cît fusese pădurar, lăsase semnul acela roşu, al condamnării, pe zeci de mii de metri cubi de lemn, mii de camioane urcau şi coborau pline ochi, dar asta era lumea, trebuia să trăiască şi el, iar leafa de pădurar era ridicolă. Pentru o căruţă de lemne oamenii din sat îi mai aduceau lapte, ouă, carne, iar domnii de la oraş, pentru bunăvoinţă, îi trimiteau prin şoferi nişte plicuri cenuşii. Se descurca. Pădurea dispăruse tot mai mult în aceşti ani şi doar el, pădurarul, înţelegea cu adevărat cît. Dar aici, lîngă căsuţa sa, nu-i lăsase să se apropie de copaci, aceştia erau toţi ai lui. Şi pe ei voiau să îi iaω

Şi tocmai acum, cînd suferea cel mai mult pentru greşelile făcute, baba lui îl părăsise, plecase dincolo, lăsîndu-l singur cu toate grijile lui, cu toată vina pentru care, undeva, după ce nu va mai fi pe lumea asta, va trebui să răspundă.

Ieşi din colibă cu sufletul acrit de o supărare fără margini, să privească copacii cufundaţi în întuneric, casa lui, pădurea lui.

O luminiţă albă se iscă pe neaşteptate la marginea pădurii, iar bătrînul se pierdu cu privirea în ea. Încet, punctuleţul se transformă într-o linie, linia prinse un contur, o fiinţă strălucitoare, un chip, al nevestei lui, tînără, frumoasă, aşa cum era cînd o cunoscuse. Pădurarul simţi o chemare, un freamăt, o vibraţie al cărei singur sens pe care îl înţelegea era acela că trebuie să plece. Picioarele îi porniră din loc, iar inima îi zvîcnea în piept încît pentru o clipă crezuse că are să cedeze, că îi sosise clipa; aşa era deci, moartea. O persoană dragă se întoarce după tine şi te tîrăşte dincolo. Însă continuă să meargă cu pas sigur şi putea să vadă năluca îndepărtîndu-se pe măsură ce se îndreapta spre ea, afundîndu-se în desişul pădurii. O pierdu din privire cu mult după ce se adîncise în mijlocul codrului, în întuneric. Oare vreun duh al pădurii îl amăgise, iar acum avea să se răzbune pentru toate nedreptăţile pe care le făcuseω Copacii începură să pulseze lent, o lumină albă, stinsă, tulpinile se făcură transparente, iradiind un alb fosforescent ce dădea un contur fiecărei crengi, fiecărei rădăcini, fiecărei frunze. Nişte minunaţi copaci luminoşi, îşi spuse tulburat pădurarul, şi se opri din mers. Nervuri roşiatice treceau sporadic, asemenea unor valuri de energie electrică, tulburînd albul curat, tulburînd liniştea cu gemete prelungi de durere ce răzbeau făcînd contururile să vibreze. Toate aceste nervuri începură să curgă, să se adune ca milioane de viermi din toate părţile pînă ce se concretizară într-un arbore luminînd un roşu aprins ce crescu vibrînd în faţa pădurarului. Un fruct mic, asemănător unui ciorchine de struguri cu boabe de un roşu dureros, crescu pe o ramură, iar pădurarul simţi un îndemn, o chemare ce refuza să se concretizeze în vorbe, dar căreia, în adîncul minţii sale, îi pricepu rostul. Întinse mîna, rupse fructul, îi zdrobi boabele între buze, apoi simţi gustul de sînge, simţi cum lichidul i se prelinge pe bărbie, pe piept, cum îi intră în piele şi se uneşte cu carnea lui, cu propriul lui sînge. Un urlet îi ieşi din piept, sălbatic, a durere, a dezolare, a pustiu, a moarte, nu a lui însuşi, ci a tuturor făpturilor ce mişunau prin păduri, a fiecărei frunze, a fiecărui fir de iarbă, a fiecărui copac ce murise pradă fierului lor. Blestemaţi de oameni, ce nu se mai sătură să ucidă, blestemate suflete oarbe, pline de aroganţă.

* * *

Se trezi cu o durere surdă de cap, la cîţiva paşi de cortul său, în iarba moale, de pe care soarele, cocoţat de multe ceasuri dincolo de vîrful cerului, risipise roua. Cît naiba dormiseω Îşi privi instinctiv ceasul care se oprise deja de cîteva săptămîni bune, pe ora patru. Mîinile pline de sînge închegat îl făcură să se trezească de-a binelea. Îşi privi hainele mînjite şi se repezi îngrozit spre pîrîiaş, aruncînd apă pe petele-i îmbîcsite, cu o disperare pe care nu o putea controla. Îşi strînse în grabă tabăra şi o tăie panicat de-a dreptul prin pădure, prin urzici, boscheţi şi spini, parcă n-ar fi avut cîteva zeci de kilograme în spate şi nici mărăcinii nu i se împlîntau adînc în carne. Cînd panica îi trecu se opri înfierbîntat de alergare. La naiba, îşi zise, la asta nu se aşteptase. Parcă nu-i fusese suficient să se mulţumească cu viaţa din oraş, agitată, totuşi sigură, lipsită de culori şi gust, dar totuşi fără creaturi înspăimîntătoare pîndind din întuneric. Parcă nu tot un monstru era şi şeful lui, cu chelia transpirată, burta uriaşă şi vocea ascuţită ce-l făcea să tresară la fiecare urlet. Parcă nu tot o blestemată de junglă era şi oraşul în care trebuia să se lupte pentru fiecare loc în autobuz sau să iasă lovind cu coatele, înjurînd în stînga şi în dreapta, din şirurile infinite în supermarketuri, atunci cînd el nu avea de cumpărat decît o nenorocită de pîine! La dracu'! Ce se întîmplaseω Încercă să se adune, să apeleze la logică, să dezvinovăţească orice fel de pornire de care nu se ştia în stare.
O hemoragie puternică pe nas l-o fi făcut să iasă afară să se spele, pe întuneric s-ar putea să se fi împiedecat de ceva, să cadă şi să se lovească de vreo piatră ascunsă în iarbă. Aşa s-ar fi explicat leşinul ce-l făcuse să doarmă pînă după amiază, cît şi durerea de cap ce încă îl sîcîia şi acum. Îşi cercetă scalpul cu atenţie, dar îi fu imposibil să discearnă vreun loc pe care să-l socotească drept loc de origine a durerii.

Cu inima ceva mai uşoară, porni la pas printre copaci pînă ce ajunse într-o vale ce curgea leneşă, împletindu-se din loc în loc cu un drum forestier ce ducea pînă sus, în spatele său, în munte. O luă pe drum, în speranţa că poate va întîlni vreun om, că poate va avea ocazia să schimbe o vorbă. Se temea că s-ar putea sălbătici atît de mult, că are să uite măsura lucrurilor, că va uita să vorbească, şi că, în cele din urmă, va rămîne fără simţămintele şi gîndurile lui. Libertatea n-ar mai avea să-i

slujească la nimic dacă şi-ar pierde şi fărîma de om ce mai rămăsese în el.

În marginea pădurii, într-un loc în care drumul se depărta de vale şi se lărgea uşor spre dealul acoperit de copaci, zări două căsuţe de lemn solid, fără ferestre, din acelea în care tăietorii de lemne îşi petrec nopţile fără grija animalelor sălbatice. Se bucură încît aproape chicoti, apoi se simţi ruşinat de propria-i slăbiciune. Se apropie cu sfială, ciuli urechile să audă vreo vorbă, dar liniştea deplină îl descumpăni. În spatele uneia dintre cabane găsi un om. Mai degrabă ce mai rămăsese din el, bucăţi de zdrenţe însîngerate, o pereche de cizme de cauciuc pe jumătate sfîrtecate, un picior la vreo zece paşi, pămîntul mînjit cu sînge, şi măruntaie înşirate peste tot, o şiră a spinării pe care încă mai atîrnau bucăţi de carne, exact la picioarele sale. Primul gest fu unul de repulsie. Apoi nu se mai sfii nici măcar să închidă ochii. Privi pierdut băltoacele rîncezite de sînge, fără vreun gînd, fără vreun sentiment anume, de milă ori de vinovăţie. Într-o zi, cînd trecuse printr-o poieniţă, găsise corpul sfîşiat al unui căprior. Îi păruse rău pentru biata fiinţa. Acum stătea în faţa unuia asemenea lui, fără să îi pese. În ce se transformaseω Se uită împrejur şi observă zgîrieturi adînci în lemnul uneia dintre cabane, de parcă fiara ar fi vrut cu tot dinadinsul să rupă lemnul şi să pătrundă înăuntru. Se duse la uşă şi încercă să o deschidă. Era închisă din interior, aşa că se izbi cu toată puterea în încuietoare, cum, probabil, făcuse şi animalul. Trebuise să repete gestul de cîteva ori pînă ce uşa solidă se lăsă înduplecată. O siluetă tremurîndă se zări în mijlocul încăperii, îngenuncheată, cu mîinile împreunate a rugăciune. Ochii ieşiţi din orbite se holbau spre omul cu părul lung, barbă deasă, ca de preot, cu ochi sălbatici şi haine pătate de sînge ce se ivi în pragul uşii. Chipul, de un alb cadaveric, aproape că radia din întuneric. Pupilele i se contractară deodată, pradă potopului de lumină. Omul se ridică brusc şi se aruncă la picioarele lui Pavel.

- Mîntuieşte-mă, sfinte! Dracul curat! strigă în vreme ce cu mîna scria cruci largi pe pieptul uriaş.

Pavel îl ridică în picioare şi-l trase spre ieşire dar omul se aruncă jos şi-şi înfipse unghiile în podeaua de scîndură.

- Dracul curat! Dracul curat!

Se trase înapoi în întuneric, iar Pavel se apropie şi se aşeză lîngă el.

- Cum te numeşti?

Vocea îi era anume domoală, dacă era vreun lucru pe care îl învăţase la fostul lui serviciu, acela era să-i facă pe oamenii furioşi să se calmeze. Omul tăcu zăpăcit, neînţelegînd parcă ce întrebare i se pusese, apoi îl privi pentru o clipă în ochi şi, de parcă îşi amintise ceva esenţial, ceva extrem de important, atît de important încît trebuia spus degrabă, răspunse:

- Vasile…

Tăcu înghiţindu-şi cuvintele, ca şi cînd se ruşina ca poartă un nume atît de obişnuit.

- Povesteşte-mi ce s-a întîmplat cu prietenul tău, zise Pavel făcînd un semn scurt cu degetul spre ieşire.

Vasile îl privi lung, evitînd să îşi amintească lucrurile al căror martor fusese, apoi, cu o voce liniştită, de parcă doar auzise de la alţii şi acum povestea la rîndul său, înşiră evenimentele.

- Asară, după miezu' nopţii, io şî cu Ion stăteam, că doară aşa facem tătă sîmbăta, la un păhărel, aci în cabană. Ăsta iasă să să pişe cînd îl aud zbierînd de mama focului. Dau fuga să văd ce-i baiu', cînd văd o matahală, în întunerec, ca un cîne, da' mai marea, aşa, de vreo tri ori mai mare, cum îl rupe pă bietu' Ion. Un' mai pui că stăte' de-a dreptu' pă două labe, aşe' ca noi. Dau să strîg, da' numa' văd nişte ochi roşii, aşa aprinşi, cum să uită la mine. Mă apucă o spaimă sor' cu moartea, mă albăsc, tremur, o iau la fugă şi mă-ncui aci în cabană. Trăzni-l-ar Sfînta Cruce… Pînă-n zori o stat aci să ghere în uşă ca să mă rupă şi pă mine.

Pavel se strădui să discearnă ce parte din vorbele omului erau pură fantezie, cît la urma urmei ar fi fost în stare să-şi amintească unul ce băuse toată după-masaω Văzuse de atîtea ori pe Animal Planet urşi stînd în două labe, auzise chiar că în satul unde crescuse, odată, unul beat trecuse prin întuneric pe lîngă un urs ce-i şterpelise doi purcei din coteţ şi-i cărase de-a dreptul sub braţe, mergînd pe două picioare. Omul nu numai că nu băgase de seamă ca trece pe lîngă un urs, ba chiar îi dăduse bineţe!

- Care e cea mai apropiată aşezare de aici?

- Este un sat, vreo doi-tri kilometri mai sus, dacă o iei peste dealuri. Drum bun din partea asta n-ai, numa pe partea aialaltă.

- Ia-ţi lucrurile şi să mergem, atunci. Să-i anunţăm pe oameni, cine ştie ce dihanie o fi coborît mînată de foame, de la munte...?

* * *

Se trezi tuburat de cel mai ciudat vis pe care l-a avut vreodată. Toate i se perindau încă pe dinaintea ochilor, atît de reale, încît se întrebă dacă nu cumva totul se petrecuse cu adevărat. Pătrunse pînă în sufletul pădurii şi luase cu el o parte din ea. Tresări. Pădurea lui. Ieşi afară să o privească, să respire aerul curat şi o bucurie de nedescris îşi făcu din nou loc în el. Se lăsă în voia paşilor, pe marginea pădurii, prin locul unde trecuse în visul său, intră în pădure agale, bucurîndu-se de fiecare frunză verde, de fiecare iepure, veveriţă, de fiece vietate pe care se nimerea să o întîlnească. Pădurea întreagă fremăta în jurul său, plină de viaţă, plină de cîntece şi înţelesuri pe care doar el putea să le priceapă. Merse cîteva ceasuri, pradă unui extaz de care nu se putea sătura, pradă unei reverii ce se curmă odată cu lătratul violent al unui cîine ce i se aruncă mîrîind greţos la picioare. Se feri într-o secundă de dinţii animalului şi-i cîrpi un vîrf de cizmă direct în moalele capului, între urechi. Cîinele schelălăi, se trase înapoi cu coada între picioare şi se piti mîrîind nemulţumit în spatele unor tufuşuri. Ai naibii trădători, ăştia, murmură pădurarul urmărind cu privirea cîinele cum se eschivează; Au trecut de partea oamenilor. O detunătură cumplită îl făcu să încremenească, apoi simţi în spate o arsură grozavă. Apoi o răceală cumplită, a morţii, îl cuprinse din cap pînă în picioare. Căzu în genunchi şi întinse mîna spre rană. Mîna ce se aştepta să-i fie plină de sînge era curată, haina nu-i era străpunsă de nici un glonte. Durerea începu să se stingă încet, totuşi umărul îi rămase amorţit o vreme. Privi confuz împrejur, apoi înţelese. Departe, printre copaci, zări un om aplecat deasupra unui căprior mort. Îl cunoştea, se întîlneau destul de des prin pădure. Se furişă în tăcere pînă ce se trezi la doi paşi de el, omul se ridică în picioare cînd auzi zgomot şi vorbi fără să pară surprins cînd îl văzu pe pădurar.

- Ei, ce zici de asta? O frumuseţe de...

Lama cuţitului îi străpunse gîtul înainte să apuce să termine fraza, căzu în genunchi, cu ochii ieşiţi din orbite, cu sîngele şiroind turbat. Cuvîntul „căprior” îi înţepenise pe buzele învineţite. Pădurarul îl apucă de picioare, îl trase deoparte, îl acoperi cu frunze şi, cînd termină, observă cîinele ce stătuse cu botul pe labe, privindu-l parcă încruntat, cum se ridică şi o ia la fugă pierzîndu-se printre copaci. Pădurarul ridică în braţe căpriorul şi plecă cu el, păşind greu prin frunze. O lacrimă rece i se scurse, brăzdîndu-i obrazul.

* * *

Satul se întindea răsfirat pe coasta dealului mare din faţa lor, cîte două-trei case grupate de-a lungul unui drum de pămînt ce urmărea o fîşie verde de pădure ce rămase întreagă în vîrful dealului, apoi deodată cobora în zig-zag spre vale însemnînd o uriaşă literă „z” în pajiştea gălbuie. În mijlocul satului, o bisericuţă de lemn înălţa un turn negru spre cer stricînd monotonia celor cîteva case aproape identice. Vasile, tăietorul de lemne, se mai înveselise, pe parcursul drumului trase la măsea o jumătate de litru de pălincă, iar acum avea chef de glume. Scoase o ţigară, una de-aia românească, fără filtru, i-o flutură chicotind pe dinaintea ochilor, apoi o aprinse şi începu să pufăie sughiţînd. Pavel simţi un gol în stomac. Fumase ultima ţigară cu luni în urmă, înainte să plece din oraş, aşa ca pentru ultima dată. Îşi învinse de cîteva ori imboldul să ceară şi el una, pînă ce dorinţa îi dispăru cu totul, acoperită de griji mai multe şi mai importante. Intrară în sat dinspre dreapta şi îi întîmpină o pustietate nefirească, o linişte absolută. Intrară în prima casă, apoi în a doua, şi abia la a treia găsiră rămăşiţele unui cîine lîngă propria-i cuşcă. Mai departe, pe drum, un alt corp, cam în aceeaşi stare în care se afla şi prietenul lui Vasile lîngă cabană. Mai descoperiră încă vreo trei asemenea scene pînă în mijlocul satului, în faţa bisericii unde Vasile simţi stomacul întorcîndu-i-se pe dos, vărsă, umplîndu-se de vomă pe haine apoi o luă la fugă spre crîşmă, la doi paşi de biserică, şi se închise acolo. În mica piaţă găsiră un adevărat măcel, cu greu ar fi spus cineva cadavrele a cîţi oameni erau împrăştiate acolo. A dracului făptură, murmură Pavel făcîndu-şi la rîndul său o cruce largă, i-a pîndit pe bieţii oameni pînă ce-au ieşit de la slujbă, apoi i-a sfîrtecat pînă la ultimul. Cu toate cele ce-i stăteau în faţă, panica nu-l cuprinse nici o clipă. Undeva, în adîncurile fiinţei sale,

imaginile acestea nu-i erau cu nimic străine. Cumva simţea că toţi îşi meritau soarta, că el însuşi le-o dorise, că sîngele lor se află poate pe mîinile lui. Oricine se mînie pe fratele său vrednic va fi de osîndă; şi cine va zice aproapelui său: netrebnicule, vrednic va fi de judecată; iar cine va zice: nebunule, vrednic va fi de gheena focului, îşi aminti cuvintele lui Cristos. În adîncul său ştia că este pierdut, undeva în depărtările propriei fiinţe îşi recunoştea propria bestialitate, fiara, sălbaticul primitiv ce aproba mîrîind fiecare strop de sînge. Conştient însă, refuza orice faptă ce sfida logica. Un urs ieşit din minţi coborîse în căutarea hranei, nimerise peste bieţii oameni şi făcu cu ei ceea ce ştia cel mai bine. Natura îşi urma cursul, nimic mai mult. Faptul că fiara se dovedise de o inteligenţă peste măsura era, poate, rodul aroganţei cu care oamenii se obişnuiseră să aprecieze capacităţile mintale ale speciilor pe care le consideră inferioare. Totuşi, de dragul prudenţei, înţelese că în spaţiul liber, acum că se lăsa seara, era vulnerabil, pricepu deodată că viaţa îi era mai dragă decît avuse impresia pînă atunci cu toate că nu era sigur dacă trebuie să o păzească de vreo fiară însetată de sînge sau de sine însuşi. Porni cu hotărîre spre uşa larg deschisă a bisericii. Trebuia să se baricadeze şi să reziste pînă dimineaţă. Simţea că, astfel, într-un fel sau altul, totul se va lămuri dacă trece peste noapte, sau poate doar trăia cu groaznica speranţa că va putea măcar să zărească animalul, şi atunci adevărul acesta să îi aducă eliberarea de vina ce-i dădea tîrcoale şi să moară pradă inocenţei ce şi-o ceruse cînd plecase dintre oameni. Ştia că numai dacă are să îi atingă blana, dacă are să privească în ochii sălbăticiei, are să ştie adevărul. Altfel s-ar fi ascuns fără sfîrşit de sine însuşi în spatele justificărilor, în spatele logicii.

* * *

Uneori, în momente de luciditate, devenea conştient de ceea ce făcuse. Vuietul pădurii însă îi alina disperarea, ca o voce şoptită a unei mame. Se ascundea la umbra copacilor cerşindu-le parcă o mîngîiere, cuprindea trunchiurile scorţoase cu braţele şi le uda cu lacrimi. Apoi se întindea în frunziş, cu privirea spre coroanele bogate. Închidea ochii, implorînd un semn, implorînd o dovadă că nu înnebunise, că sîngele unui om nu se afla pe mîinile sale din propria-i nebunie. Rămas aşa, fără să ştie cît timp, fără să-i pese de vremea care trece, auzi cum frunzele

foşnesc în apropiere, dar nici măcar nu tresări. Simţi o răsuflare caldă pe obraz, întinse mîna şi întîlni blana aspră a unui lup. Deschise ochii spre animalul ce se gudura pe lîngă el şi-l privi cu dragoste. Îi mîngîie botul, capul, îl sărută între ochii ce scînteiau sălbatic, apoi văzu împrejur alţi lupi cum se apropiau de el. Se miră. Lupii, după cum bine ştia, se adună în haite toamna tîrziu. Dar poate aşa trebuia să fie, îşi spuse. Se ridică dintr-un salt, de parcă era abia un copilaş, şi începu să se joace cu ei, să îi mîngîie, să alerge din loc în loc împreună cu ei. O lupoaică sură îi opri joaca săgetîndu-l cu o privire ce-i opri inima. Îi înţelese gîndurile într-o fracţiune de secundă, se trînti pe burtă şi auzi o bubuitură, apoi plumbul zbîrnăi pe deasupra capului său şi se opri în trunchiul decojit al unui mesteacăn alb. Pădurarul gemu prelung, pradă durerii copacului, a pădurii, a lui însuşi. O altă bubuitură, un alt plumb şuieră prin aer şi se opri în pieptul lupului a cărui răsuflare o simţise pe obraz. Răcniră împreună, laolaltă se zvîrcoliră pradă durerii, iar pădurarul şi-ar fi dorit să moară amîndoi. Totuşi rămase cu o amorţeală neplăcută, iar la un pas lîngă el lupul murise, iar ceilalţi fugiseră speriaţi, lăsîndu-l singur. Se ridică în picioare turbat de furie şi alergă pe urmele vînătorului. Omul, mai tînăr şi mai sprinten, o zbughi cu puşca pe umăr, cîinele vînătorului pe care-l omorîse alerga în urma sa şi se pierdură amîndoi printre copaci. Pădurarul alergă după ei pînă ce simţi plămînii arzîndu-i, apoi se opri răsuflînd şi tuşind greu. Ştia unde să-i găsească.

Ajunse spre seară, în marginea satului, aproape de căsuţa sa. Evită să părăsească pădurea din pricina zarvei ce-o auzea, zări sătenii furioşi îndreptînu-se spre locuinţa sa, văzu flăcările cum o cuprind şi simţea cum arde o parte din sine. Îl cuprinse o mîhnire adîncă, o tristeţe amară ce-i schimonosi faţa. Porni strîngînd din dinţi spre adîncul pădurii, să îi asculte şoaptele, să se liniştească, să nu lase furia să îl cuprindă.

* * *

Trei lumînari subţiri continuau să ardă în altarul bisericii, nişte icoane întunecate îl fixau cu ochi reci, acuzatori, de pe pereţii mînjiţi cu var. Strînse dureros din măsele, se încruntă furios şi simţi cum ura i se naşte în inimă, o ură faţă de toţi, ca un vîrtej, ca o furtună ce rupe totul în calea ei. Lumînările se stinseră, toate trei deodată. Un freamăt ademenitor îl cuprinse, mirosul sîngelui îl încercă din nou. Îşi prinse tîmplele între palme

ca într-o menghină nemiloasă, apoi se izbi cu capul de perete. Rămase în tăcere o clipă, apoi un hohot asurzitor îi ieşi din piept. Auzi chestie, ţipă cît îl ţinu gura, eu, vîrcolac! Continuă să rîdă isteric apoi urlă din nou. Ale naibii filme americane! Simţi brusc cum îşi pierde cumpătul, căută buimac prin rucsac pînă ce dădu de mînerul unui cuţit, apropie lama de gît, apoi o izbitură zgomotoasă îl făcu să încremenească. Se apropie cu spatele de perete şi-i simţi răceala prin cămaşa transpirată. Ascultă. Zgomotul se auzi din nou, ritmic, o dată la cîteva secunde. Începu să tremure, să îşi facă cruci, se repezi spre o icoană a Maicii Domnului şi începu să o sărute. În spatele lui uşa se trînti energic de perete şi cîţiva oameni intrară înăuntru, îl apucară blestemînd şi-l tîrîră afară. Auzi vocea lui Vasile slobozind sudalme cum nu mai auzise pînă atunci. Rămase cu o mînă strîngînd icoana la piept, iar cu cealaltă mînerul cuţitului, privi speriat în jur la oamenii ce încă înjurau, şi o lucire bolnavă i se iscă în ochi. Aruncă icoana cît colo şi începu să urle, rupîndu-şi hainele, mîrîind cu disperare. O prezenţă pe care deodată o pricepu îl învălui, apoi călăii căzură pe rînd la pămînt şi din nou simţi fiori reci străbătîndu-i spinarea. Întinse mîna în întuneric şi atinse botul plin de sînge, închise ochii, îşi sprijini fruntea pe cea fiarei, apoi cu o mişcare scurtă împlîntă lama în gîtul puternic. Sîngele şiroi zgomotos şi în scurt timp animalul se prăbuşi la pămînt în sîngele încă palpitînd, pe care iarba îl absorbi.

* * *

Pădurarul se trezi pe înserate, culcat lîngă un lup mare, cum nu mai văzuse şi nici nu ştia să existe. Îi simţi privirea acuzatoare, îi înţelegea gîndurile nemulţumite. Era prea mult pentru el. Scoase cuţitul şi făcu o tăietură adîncă în încheietura mîinii, o duse la botul lupului şi-i simţi limba aspră pe rană. Îl lăsă aşa, să bea, pînă ce-i simţi colţii rupînd carnea, pînă ce viaţa îl părăsi. O secundă totul deveni negru. Totul deveni tăcere. Apoi auzi bătaia unui puls îndepărtat, chemarea unei minţi sălbatice, îşi simţi sîngele curgînd în venele animalului, propriul său sînge, sîngele pădurii, sîngele tuturor. Deschise ochii, nişte ochi roşii, ce îi emanau furia, porni într-o alergare nebună, setos de răzbunare. O răzbunare pe care i-o cerea Pădurea, o răzbunare pe care şi-o cerea singur. Ieşi din pădure pe un drum forestier ce se împletea cu un pîrîu. Zări cabanele tăietorilor şi se puse la pîndă. Cînd se deschise uşa, lăsă omul să

plece în spatele cabanei, apoi se năpusti asupra lui şi îl sfîşîie într-o clipă. Un alt om apăru de după colţ, îl fixă cu privirea, apoi alergă năpraznic spre el. Făcu un salt şi se izbi în uşa groasă de lemn. Înfipse ghearele în lemn, să-l rupă, se mai lovi de cîteva ori cu putere în uşă, apoi dădu cîteva ture cabanei să caute o cale de a intra. Scrijeli turbat în buşteni, apoi o luă din nou la goană. Ajunse într-o poieniţă, călcă într-un pîrîiaş, apoi se lovi într-un cort, auzi uşa deschizîndu-se şi simţi cum îl înundă liniştea, cînd o mînă îi atinse botul plin de sînge. Îşi lăsă capul mare, însîngerat, în pieptul omului, mînjindu-i hainele, apoi îi simţi trupul cum alunecă uşor, în iarbă. Unul care se afla acasă. Continuă să alerge contrariat, scurte scipiri îi îndrumau paşii departe de oameni, apoi din nou se îndrepta spre sat. Se opri să se odihnească, iar pe la prînz ajunse. Un lătrat cunoscut îl umplu de mînie, se repezi şi rupse javra din cîteva muşcături. Îşi aminti fugitiv că duminica oamenii sînt la biserică, aşa că porni într-acolo, în drum mai rupse cîţiva oameni pe care-i întîlni, apoi se puse la pîndă. Cînd uşa se deschise, sfîrtecă tot ce prinse în cale. Un sentiment ciudat, de împlinire şi remuşcare, puse stăpînire pe el. Privi împrejur, apoi se strecură în biserică şi se piti în spatele altarului. O luptă dureroasă începu în el, între fiară şi om, între raţiune şi instinct, între om şi pădurea ce-i întinse aşa o capcană, din care nu reuşea să găsească scăpare.

Mînat de pornirile lor, avea să ucidă pînă ce oamenii îl vor răpune, avea să se folosească de inteligenţa lui ca de un ingrendient necesar unei asemenea existenţe, o existenţă căreia îi era necesară forţa brută, a animalului, puterea voinţei de nestrămutat a pădurii, într-o încercare neghioabă, fragilă, de a rămîne în picioare, şi propria lui inteligenţă, ca un punct final, care întregea această alianţă. Ştia că nu poate să renunţe, avea să rămînă pentru totdeauna sclavul propriilor sale greşeli. Era condamnat să le plătească tribut, vedea bine, chiar şi după ce murise. Ajunsese în propriul său iad.

Nişte paşi nesiguri pe podeaua bisericuţei îl făcură să ciulească urechile. Prezenţa îi era cunoscută, ca o eliberare de care simţi că trebuie să se agaţe cu orice preţ. Omul închise uşa pe dinăuntru, de teama lui însuşi, înţelese. Stătu multă vreme cu ochii fixaţi în icoane la lumina palidă a cîtorva lumînări ce ardeau încă din timpul slujbei. Apoi, deodată, cu o furie de neînţeles, începu să se agite, lumînările tremurară sfîrşite, apoi

se stinseră lăsînd încăperea în beznă. Lupul se ridică şi ăşi apropie botul însîngerat de faţa omului care-şi strînse tîmplele într-o încercare nesăbuită de a alunga durerea de cap. Începu să rîdă urlînd ceva, apoi căută un cuţit în rucsac, duse lama la gît apoi auzi o bufnitură în uşă. Se retrase înapoi, în ascunzişul său din spatele altarului, fără să vadă ce se întîmplă în urma lui. Vreo cinci oameni năvăliră înăuntru, îl apucară pe omul ce-şi găsise refugiu acolo şi-l tîrîră afară. Singura lui şansă de scăpare, singurul om în faţa căruia nevoia de a ucide se domolea, singurul om în faţa căruia se simţea din nou om. Sări din locul său pradă unui instinct ce nu-i aparţinea şi doborî din întuneric cei cîţiva oameni, întinse din nou capul spre pieptul lui, al lui Pavel. Trebuia să îl facă să înţeleagă, trebuia repede să-i ofere eliberarea după care tînjea. Pavel îi cuprinse capul fioros la piept şi, scurt, lovi cu lama lungă în gîtul animalului. Viaţa se scurse din nou, picur cu picur, pînă ce nici un zgomot nu-l mai tulbură. Apoi nimic nu mai contă.

* * *

Era dimineaţă. Pavel mergea agale, cu haine curate, barbierit, pe marginea şoselei, sperînd să treacă vreo maşină. Îi era dor să simtă asfaltul oraşului sub picioare, să audă huruitul tramvaielor, forfota autobuzelor. Îi era dor de duminicile liniştite, petrecute în singurătatea garsonierei, în faţa televizorului, îi era dor de o ţigară şi o sticlă rece de bere. O maşină se auzi în depărtare, îi făcu semn, urcă, apoi porniră de-a lungul drumului, spre oraş. Abia aştepta să ajungă acasă.